

Nr. 76
November 2011
123. årgang

MAGASINET

Nyt fra Det Danske Missionsforbund

Ny regering · Det, der giver os fælles fokus
Frikirken i Ilulissat · Ghana · En lille ny dreng på Fathers Home
Nye medarbejdere på Fredens Stemme
En lykkelig indvandrerhistorie · Løkken Frikirke
Børnelejr på Kilden · Kort nyt fra MBU

Magasinet udgives af Det Danske Missionsforbund. Det udkommer som indstik i domino fem gange om året og sendes til DDM's menigheder for lokal distribution. Artikler og indlæg udtrykker ikke nødvendigvis DDM's synspunkter eller teologiske grundlag.

domino udkommer 11 gange om året, og kan modtages på privat adresse for 500 kr. Henvendelse til ddm@email.dk

Ansvarshavende

Forbundsrådet
v/formand Bo Lundgaard

Redaktion

Under opbygning – foreløbig ansvarlig:
Peter Götz, peter@goetz.dk

Annoncer

Annoncører henvises til domino:
Erik Damm, annoncer@domino-online.dk

Nyt om navne

Rubrikken *Nyt om navne* bringes i et særskilt nyhedsbrev, der sendes til menighederne hver anden måned. Fødselsdage og mærkedage indsendes til ddm@email.dk en gang om året før den 10. december. Meddelelse om dødsfald sendes løbende.

Næste udgivelse til afhentning i din menighed

domino: Første søndag i december
Magasinet: Første søndag i december

Ekspedition

FrikirkeNets Servicekontor:
Holbergsvej 45, 6000 Kolding,
tlf. 75 50 02 00

Grafisk design

Janie Conrad Riisager,
janier@domino-online.dk

Tryk

ØkoTryk, Skjern

Missionsforbundets sekretariat

Rosenlunden 17, 5000 Odense C
tlf. 66 14 83 31, fax, 66 14 83 00
Nordea reg.nr. 2374 konto 0370110700
ddm@email.dk, www.missionsforbundet.dk

Forsiden

Francis og Chantal Jackson på ferie i Schweiz

LEDER

Ny regering

Så fik vi en ny regering – og et nyt regeringsgrundlag. Med alle de bristede forventninger og brudte løfter, som det altid indebærer. Og med al den optimisme og snakken om en ny tid, der også følger i halen på et systemskifte.

Nå – ja – så er det nok også sagt. Systemskifte er måske at tage munden for fuld i vores lille, lune land, hvor vi jo langt på vej er ganske enige om det meste.

Ministeriet for ligestilling og kirke

En af de iøjnefaldende beslutninger er, at Manu Sareen, oprindelig fra Indien, er blevet minister for kirkelige anliggender – og mindre revolutionerende er det ikke, at det nu hedder *Ministeriet for ligestilling og kirke*. Det ligner begyndelsen til afskaffelsen af Kirkeministeriet, der vel sagtens inden længe må overgå til at være et religionsministerium. Det er både naturligt – og formodentlig også den eneste mulige vej at gå i et multietnisk og multireligiøst samfund.

Det kunne lyde forjættende, hvis den nye titel på kirkeministeriet kommer til at medføre ligestilling i kirkepolitikken. For det er på høje tid, at nogen tager sig tid og lægger sig i selen for at *religionsfrihed* i Danmark også bliver til *religionslighed*. I denne betydning: At mennesker behandles lige og har lige rettigheder i samfundet, uanset om de har den ene eller anden tro – og uanset om deres tilbedelsespladser er store eller små.

Udkantskirker

Sammenlignet med vores nordiske naboer har evnen og viljen hos vores magthavere til at anerkende frikirkerne været umådelig dårlig. Styret af nogle meget selvbevidste og bedrevende kræfter med luthersk identitet og værnet af en bestemt måde at læse Grundloven på har der overhovedet ikke været den almene respekt og accept af mennesker med blot gan-

ske små variationer i deres gudsdyrkelse, som man kunne forvente i et land som Danmark. Det råber til himlen, når man ser, hvor meget plads der skal være til den seksuelle diversitet – hvor store overskrifter, det trækker, og hvor meget det fylder overalt i samtlige medier.

Naturligvis må den gruppe af mennesker, der føler sig knyttet til frikirkerne og som vel maksimalt udgør 30.000-40.000 mennesker være at betragte som en minoritet, selvom de kirkeligt – sammen med folkekirkens missionsbevægelser – har spillet en betydelig rolle i det danske folk. Men uanset dette vil det være på sin plads, at der nu med det store opbrud i kirkelivet såvel som i den statslige administration bliver taget initiativer til fuld anerkendelse af frikirkerne – inklusive de 200 nye migrant-frikirker – i dette land.

At dette betyder, at vi i frikirkerne, der for 160-170 år siden kæmpede for en grundlov, der gav os religionsfrihed, også må anerkende ikke-kristne trossamfund, skal ikke skjules. I virkeligheden burde muslimer, buddhister og andre kunne regne med os i deres kamp for at blive respekteret for den religion og kultur, som de nu føler sig hjemme i. Og set fra et missions synspunkt så er forudsætningen for at overbevise andre om det, man selv tror på, at man til en begyndelse respekterer hinanden for det, man indtil videre hver især har set som sandheden.

Af Peter Götz
Missionsforstander

Det, der giver os fælles fokus og fælles fodslag

I weekenden med den historiske oktoberdag, hvor alle varmerekorder blev slået, var medlemmer fra DDM's fire missionsudvalg kaldt sammen for tale om det, der frem for noget andet er DDM's hjerteblod: At mennesker i Danmark og i hele verden skal høre og mærke de gode nyheder om Guds kærlighed. Fredag aften var Torben Løbner Madsen gæst med et budskab om, at en menighed uden engagement i mission er en fattig menighed.

Fransson

Fredag morgen lagde Peter Götz ud med en indledning til dagen om mission i går, i dag og i morgen: Det var svenskeren og verdensmissionæren Frederik Fransson, der blev den afgørende personlighed til dannelsen af DDM, sagde Peter Götz og uddybede det:

I midten af 1880'erne kom den store og stærkt karismatiske vækkelsesprædikant til Danmark. Han var emigreret til USA med sine forældre i 1860'erne, men vendte nu tilbage til Skandinavien med en evangelisttjeneste, der sjældent var set.

Manden, som var årsag til både dannelsen af Svenska Alliansmission og Det Norske Misjonsforbund, blev inviteret til Danmark af Evangelisk Alliances verdenskongres i 1884, hvor ilden for verdensmissionen greb fat som en løbeild med meget store møder som resultat. Samme år blev Svenska Missionsförbundet dannet som en fraktion tæt op ad den svenske statskirke med et særligt fokus på mission. Så når vi altså i dag har vores gang i DDM, tilhører vi et kirkesamfund, der sammen med tre andre kirker i Skandinavien blev født med et brændende kald til at tage missionsbefalingen alvorligt.

Sommerkonferencen 2011 i Kolding

Hvis man nu tænker, at dette er sniksnak, som især historieelskere ynder at tale om, tager man ganske fejl. For på årets sommerkonference i Kolding blev formiddagen om indsatsen på vores missionsfelter endnu en gang et tilløbsstykke. Glæden over at være med i så mange udfordrende opgaver er stor. Begejstringen for vores fire

energiske og flittige missionsudvalg er tydelig. Forbavselsen over de stadigt nye landvindinger og udvidelser på vore felter er åbenbar. Vi er missionsfolk og missionens folk i bedste forstand.

Missionen holder os i live, for det er ved at give, at man får; det er ved at skulle forklare, at man selv forstår; det er ved at være det, man har fået at være, at man bliver det, man er; det er ved at give det videre, man tror på, at troen slår rødder i ens eget liv.

Det gælder på det personlige plan – men det gælder også på det kollektive plan. DDM er det, vi giver videre til andre! Hverken mere eller mindre.

Det er så vigtigt for vores menigheder at høre og se, hvordan de gode nyheder omsættes til omsorg for børn i Takoradi, hjælp til fattige familier i Onesti, kærlighed til forsømte unge i Ilulissat – foruden radioens stemme i Chiang Mai, uddannelseshjælpen i Bangkok såvel som hjælpe- og flygtningearbejdet i Burma og ved flygtningelejren i Mae La.

Det er vigtigt for vores børn og unge at se et engagement hos deres forældre, der rækker ud over os selv.

Det er vigtigt for de samfund, der omgiver vores menigheder, at se, at vi ikke kun er optaget af at frelse mennesker til vores eget kirkesamfund, men at vi er i besiddelse af oprigtig omsorg for alle mennesker og for hele mennesket.

Missionsarbejdets betydning for vores selvforståelse og vores eksistens som kirkesamfund er ganske enkelt ikke til at overvurdere.

Gæster

På konferencen i Kolding mødte vi Francis fra Ghana og Chantal fra

Schweitz, lederparret for børnehjemmet i Takoradi. De var meget glade for at være sammen med os, og bringer denne hilsen:

Vi havde en vidunderlig tid på konferencen i Kolding. Det gav god mulighed for at se vores venner og partnere og skabe værdifulde relationer.

Vi var opmuntrede over at se så mange børn og unge på konferencen. Vi var imponerede over deres kunstneriske evner og deres åndelige potentiale. Der var sådan en familieatmosfære over det hele, som rørte os meget.

Det var også bevægende at høre og se missionsrapporterne fra de andre missionsfelter. En uge med oplevelse af kærlighed i bevægelse mellem lemmerne i Kristi krop.

Grønland

Konferencen var også den synlige afslutning på mange års ophold og et intenst arbejde i Grønland for Margit og Allan Hansen. Margit og Allan kom til Grønland som 'telmagere' og har i lange perioder begge haft deres lønnede arbejde uden for menighed og klub. De senere år var Allan lønnet som medarbejder i klub og kirke.

Francis bliver interviewet af Laila Lundtoft

Udvidelse af Frikirken i Ilulissat

Det gamle rives ned...

...for at gøre plads til det nye

Frikirken i Ilulissat, som den ser ud nu

af Erik og Kirsten Mogensen

For cirka 30 år siden fik Jens og Maria Sørensen, samt Lene og Mogens Gjerlev en vision om at starte en frikirke i Ilulissat (Jakobshavn) på Grønland. De begyndte med en klubvirksomhed for byens børn under navnet Qupaloraarsukklubben (Snespurveklubben) med støtte fra Det Danske Missionsforbund. Klubben har været der lige siden. De sidste klubledere var Allan og Margit Hansen, der i sommer vendte hjem til Danmark.

Menighedsdannelsen blev en realitet i maj 2000, og denne menighed er vokset siden. Det har resulteret i, at pladsen blev meget trang, både ved gudstjenesterne og klubaktiviteterne. For syv-otte år siden begyndte grønlandsudvalget under Det Danske Missionsforbund at arbejde henimod, at en udvidelse af bygningerne på Snespurvej kunne blive en realitet, blandt andet blev en byggefond oprettet.

I begyndelsen af 2011 begyndte planlægningen af byggeriet, og en af grundene hertil var, at Jens og Maria Sørensen vendte tilbage til byen. De fik igen lagt på deres hjerte at tjene menigheden i frikirken. En anden grund var, at der var et pænt beløb på byggekontoen, så der kom gang i byggeplanerne: tegninger og beregninger blev udarbejdet, og ansøgninger blev fremsendt med videre. I maj blev den ældste del af bygningerne nedrevet, klipper sprængt

væk, og en ny bygning i to plan på 260 etage-meter opført. Den nye kirkebygning indeholder i stueplan: vindfang, hall, stort multirum til børn og unge, toilet- og badefaciliteter samt to værelser. Det nye kirkerum fylder hele førstesalen. Den gamle kirkesal har fået nyt køkken og skal fungere som café. Byggeriet er så godt som færdigt, og der bliver indvielse den 2. oktober. Grønlandsudvalget og Jens Sørensen har gennem hele processen oplevet, at det var det rette tidspunkt at bygge, idet vi har oplevet Herrens velsignelse over alle sider af arbejdet, både hvad angår økonomi, frivillige håndværkere fra Danmark til rette tid med videre. Gennem de senere år har grønlænderne gradvist overtaget mere ansvar for menighedslivet, og nu var tidspunktet kommet, hvor de også gerne ville tage ansvar for kirkebygningen. Dette går fint i tråd med Det Danske Missionsforbunds arbejde i byen, at det på det rette tidspunkt skulle overgives til frikirkens grønlandske menighed. Dette blev markeret ved en festgudstjeneste den 4. september, hvor to repræsentanter fra Det Danske Missionsforbund overrakte det tinglyste skøde på bygningen til frikirkens ledelse.

Det Danske Missionsforbund vil fremover stadig samarbejde med og støtte Frikirken i Ilulissat, som er en del af det landsdækkende frikirkenetværk i Grønland under navnet INO.

Menigheden i Ilulissat, som Det Danske Missionsforbund har støttet gennem 30 år, har gennemført en stor udvidelse af sine lokaler. En gammel del af de eksisterende bygninger er blevet revet ned for at give plads til en ny, stor bygning, som både rummer kirkesal, aktivitetsrum til børn og unge samt nye værelser med videre.

Der er lagt et budget for byggeriet, og vi ved, at der bliver behov for en indsamling. Denne indsamling vil begynde efter sommerkonferencen i 2012, og vi håber at få indsamlet de sidste penge til byggeriet, så menigheden kan være gældfri.

På min tur til Grønland i juni, oplevede jeg en levende menighed, som har engagement og virkelyst. Børne- og ungdomsledere, der tager på lejr med en flok børn i starten af sommerferien; andre, som hjælper med at bygge kirke; og atter andre, som skal af sted på lederkonference sammen med ledere fra grønlandske frikirker i andre byer. Et samarbejde, som både støtter bestående menigheder, men i stor grad også handler om i fællesskab at starte op i andre byer og bygger.

Fra artikel af Bent Fodgaard
Koordinator for grønlandsudvalget

Vi samler ind til Ghana

For at ikke alle vores missionsfelter skal være i evig konkurrence med hinanden, har vi i DDM for nogle år siden besluttet, at vi hvert år vil fokusere på et bestemt missionsfelt. I år, fra konferencen 2011 til konferencen 2012, er det arbejdet i Ghana, vi trækker frem. Ghanaudvalget er således udfordret til at gøre noget ekstra ud af deres information om arbejdet i Takoradi. De skriver:

I ghanauudvalget er vi ambitiøse. Vi satser på 500.000 indsamlede kroner, som kan komme fra dine lommer eller fra fonde og virksomheder i Danmark. Arbejder du i en virksomhed, der giver penge til projekter som Father's Home, så kontakt os i ghanauudvalget. Og ellers vil vi i udvalget forsøge at skabe forskellige muligheder året igennem, hvor du kan give fra egne lommer. Målet er at få det første hus i den nye børnehjemslandsby færdigt.

Paa Kwesi

- En lille ny dreng på Fathers Home

Paa Kwesi på Rosemonds arm (November 2011)

I slutningen af august 2010 fik Fathers Home besøg af tre personer fra de sociale myndigheder. De havde en lille dreng på kun 16 måneder, Paa Kwesi Savage, med. Myndighederne fortalte, at hans far ikke ville kendes ved ham på grund af hans tilstand, og at hans mor af ukendte årsager havde været nødt til at efterlade Paa Kwesi.

Allerede da Paa Kwesi kom til Fathers Home, var det tydeligt, at han ikke var rask, og man havde mistanke om, at han havde en hjerneska-de. Han var ikke i stand til at kravle, stå eller gå, men han kunne dog sidde selv.

Fathers Home har taget sig af Paa Kwesi siden august 2010, og han har i tiden på Fathers Home gennemgået en række undersøgelser på forskellige hospitaler:

- En skanning har konkluderet, at han har en kronisk hjernefejl.
- Han har et dårligt syn og kan ikke fokusere på ting og farver.
- Hans hørelse fejler ikke noget, og hans taleevne ser ud til at kunne optrænes, så han kan udvikle et sprog.
- Han har en stram akillesene, og han har brug for behandling, hvis han skal kunne komme til at gå.

Lige nu får han fysioterapi i et forsøg på at forbedre hans fysiske tilstand. Det går fremad, og hans tilstand bliver langsomt bedre. Således modtog vi for få uger siden en glad mail fra Ghana: *Vi vil dele med jer fremskridtet for Paa Kwesi, da vi beder for hans helbredelse. I dag har vi set, at Paa Kwesi kan stå selv med støtte fra en væg. Det er første gang, vi har set det, siden han blev en del af familien på Fathers Home.*

Paa Kwesi står (næsten) selv (April 2011)

Vær med til sammen med Fathers Home, at bede for Paa Kwesi; at hans tilstand må blive afklaret og helet, og at de fortsat må være i stand til at tage sig af Paa Kwesi på Fathers Home.

På ghanaudvalgets vegne,
Laila Lundtoft

Fra thailandsudvalget

To nye medarbejdere på Fredens Stemme

Sukhumarl Leampetcharat er en pige på 35 år. I daglig tale går hun under navnet **Noe**. Hendes arbejde på Fredens Stemme er i administrationen og pr. Hendes bachelorgrad er i business administration med speciale i international business. Efter nogle år som kontorleder for et firma tog hun en diplomuddannelse i teologi fra en skole i Singapore. Senest har hun arbejdet i lederteamet for en kristen organisation, der har til formål at uddanne ledere for kristne organisationer. Hun siger om sig selv, at hun er perfektionist, så det betyder ikke noget for hende, at hun skal arbejde ekstra timer, bare det bliver godt. Til spørgsmålet om hvorfor hun kom til Fredens Stemme, siger hun, at Gud gjorde det meget klart for hende, at det var stedet, hvor hun skulle tjene. Samtidig har Fredens Stemme en vision om at nå mennesker med evangeliet, og dette er også hendes vision og største ønske. Hendes far er præst i en kirke nær Chiang Mai.

Pemika Suteekha bliver kaldt **Bo**. Hun er en ung pige på 26 år, der fik sin bachelorgrad i kommunikation med speciale i tv-produktion fra Chiang Mai University. Siden sin uddannelse har hun arbejdet for et tv-produktionsfirma i Bangkok, hvor hun har lavet over 30 tv-reklamefilm. Hun kommer derfor til Fredens Stemme med en god, professionel baggrund, og hun vil arbejde med Fredens Stemmes tv-udsendelser. Allerede da hun sluttede sin uddannelse, følte hun, at Gud kaldte hende til at tjene ham. Hendes største ønske er at være med i tjenesten, så hun er glad for,

at hun nu kan bruge sin uddannelse og erfaring ved Fredens Stemme. Hendes første opgave er at producere et jule-tv-koncept, der vil bestå af en tv-udsendelse, radioprogram, dvd og cd, så hun vil arbejde tæt sammen med Merry om den musikalske del. Senere planlægges der en række tv-udsendelser for børn.

INDLAND

Menigheden i Slagelse
- en lykkelig indvandrerhistorie

Hvem ville have troet det for 35 år siden?

At en vietnamesisk gruppe drenge slog rødder i Danmark og senere blev til en menighed i Missionsforbundet. Her skal fortælles om deres vanskelige opstart.

Det er april 1975 i Saigons lufthavn nogle få dage før, byen falder i hænderne på de nordvietnamesiske tropper.

Der står omkring 200 børn og unge og venter på det fly, som skal tage dem ud af krigens helvede. De lytter til kanonernes torden og ser raketternes lysstriber på himlen. Deres ansigter er præget af krigens gru. Gennem de sidste fire år har de måttet flytte igen og igen, fordi deres opholdssteder er blevet ødelagt. De har mistet kammerater og pårørende.

Henning Becker

Det er en sammensat flok. Men to ting er fælles for dem. De tilhører de etniske minoriteter i Vietnam almindeligvis kaldet montagnarder (det franske ord for bjergboer). Og de er alle hen ad vejen blevet samlet op af den danske journalist Henning Becker.

Han rejste i 1968 til Vietnam for at hjælpe børn, der var blevet ofre for krigen. Becker skabte i løbet af få år et børnehjem for 45 tidligere forældreløse gadebørn fra Saigon.

I 1972 bad myndighederne Becker om at tage hånd om 150 børn fra en udbombet kostskole. Børnene var på det tidspunkt fordelt på flere flygtningelejre.

Flyet kom, og børnene samt deres leder rejste ud af Saigon. Becker havde fået løfte om hjælp fra Danmark, hvis han kunne få børnene ud.

Politiske besværligheder

En hurtig løsning fandt man ikke, så flyet fløj

fra sted til sted over Stillehavet og USA, før det fire dage senere landede i Aalborg næsten samtidigt med, at Saigon faldt.

Nu fulgte fire hårde år i Danmark. Der var politisk uenighed om, hvad der skulle ske med drengene. Nogen ville sende dem tilbage, andre ville skille dem ad. Ingen af delene ville drengene være med til. Nordvietnam var i deres øjne dødsfjenden, og da de havde mistet alt undtagen deres stærke fællesskab, så ville de ikke også miste det ved at blive skilt.

Det skal desuden tilføjes, at der blandt mange her i landet var en stærk reaktion mod vietnamkrigen, hvorved drengene på en måde kom til at repræsentere det, man havde reageret imod. Det var ikke sjældent, at drengene kom i medicinerne på grund af ballade og konfrontation med myndighederne.

Holdbare løsninger

I 1979 vendte situationen. Dansk Flygtningehjælp fik en aftale i stand med gruppen om, at de blev fordelt på byerne Slagelse, Skælskør og Nykøbing Falster. Siden da er det gået godt for dem. De vandt sig også støtte i det danske samfund. Jeg husker ledere fra Flygtningehjælpen, jeg husker Anna og Leif Lundtoft som brændte for drengene, og jeg husker Gerda og Egon med busserne. De var med til at køre drengene fra Aalborg Lufthavn til Livø, da de ankom.

Sorø Menighed

Som bosiddende i Sorø oplevede jeg selv noget

af dette på tættere hånd. Anna og Leif Lundtoft fik menigheden i Sorø engageret, men hvor var det dog vanskeligt. Jeg var så usikker, når jeg var sammen med de unge vietnamesere, de var ikke lette at tale med. En jul havde min kone Ulla og jeg to drenge på besøg, det var svært. Den gave, vi gav dem, sagde dem ingenting, kunne jeg se på deres øjne.

Senere var Ulla og jeg på lejr med nogle af vietnameserne i Norge, hvor vi var sammen med nogle vietnamesiske flygtninge bosiddende i Norge. Her hørte vi en ældre kvindes oplevelser fra flugten ud af Vietnam. Hendes øjne var vilde og stive, mens hun talte, og de omkringsiddende vietnamesere lyttede med deres milde, varme øjne.

Dramatiske begivenheder, der nu er 30 år gamle, men de danner grundlaget for nutiden og for den nyeste menighed i vores forbund.

Denne artikel følges op senere for at fortælle om menigheden i Slagelses indsats blandt deres egne i Vietnam og med håb om, at vi en dag kan være med til at støtte dem.

Ønskes mere viden, så læs Leif Lundtofts artikel om hans oplevelse med drengene i Magasinet, december 2009. Den findes på Missionsforbundets hjemmeside.

Bøje Pedersen

Løkken Frikirke

For 15 år siden startede Jon Knudsen et tværkirkeligt, evangeliserende arbejde i Løkkens diskoteksmiljø. Ud af dette arbejde startede Løkken Frikirke, som hurtigt blev optaget i Missionsforbundet.

Løkken Frikirke er en lille menighed med en stor berøringsflade til det lokale samfund. Halvdelen af kirkens kerne er nyfrelste, som er vundet igennem menighedens evangeliserende arbejde. Her bringer vi nogle friske vidnesbyrd fra nogle af de nyfrelste.

Af Kristian Sloth

Lotte havde en kræftknude i maven. Lotte er nabo til René fra kirken, og en dag kom Lotte og hendes mor over til René for at blive bedt for til helbredelse. Hun skulle et par dage efter ind på hospitalet for at blive opereret i maven. Forinden lavede en sidste kikkertundersøgelse, og til stor overraskelse for

lægerne var knuden væk og kun et lille ar tilbage! Kort tid efter blev Lotte igen indkaldt, og da var arret også forsvundet. Lotte blev frelst og døbt, og hele familien blev berørt af Jesus.

Vi mødte **Sashi** til et gademøde i Løkken, hun tog imod Jesus og blev frelst og har siden den dag været aktivt med i menigheden. Sashi kommer oprindeligt fra Indien og er gift med en Rudolf Steinerlærer, som vi har haft mange samtaler med, men som endnu ikke har taget imod Jesus. Deres søn, Jonas, var døende af kræft, men inden han gik bort, bad vi med ham til frelse, og han oplevede dyb fred.

Sidste forår tog **Laila** og hendes datter, **Anita**, imod Jesus og blev døbt. Siden er de kommet trofast i kirken. Laila har sin egen frisørsalon, og hendes mand, **Finn**, er murer. Finn lod sig i længere tid modvilligt slæbe med i kirke af Laila. Men Gud arbejdede lige så stille i ham. Kort før jul tog Finn imod Jesus og har siden gennemgået en forvandling. Nu profeterer han i kirken og vidner frimodigt for sin familie og sine arbejdskollelegaer og får mange kundskabsord til dem. Hele familien sprudler af

liv og tager jævnlige på gaden og vidner om Jesus.

Andrea blev inviteret med til gudstjeneste af Karin, som kommer i kirken. Andrea blev berørt af det, som skete til gudstjenesten og spurgte, hvad hun skulle gøre for at blive frelst. Hun blev opfordret til at blive udfriet og modtage undervisning i Guds Ord. Først skræmte det Andrea, men efter halvanden måned kom hun tilbage og sagde: *Nu er jeg klar!* Andrea modtog bibelundervisning, blev udfriet og døbt. I

dag er hun en salvet lovsangsleder i menigheden, og hendes tre drenge, **Markus, David og Simon**, er i dag også små jesudisciple, som giver liv til menigheden.

Hans var dybt inde i den okkulte verden og var udlært clairvoyant – det vil sige, at dæmonerne kunne tale gennem ham. Hans kendte René, som kommer i menigheden, og bad om hjælp igennem ham. Vi var flere gange i Hans' hjem, hvor vi delte Guds Ord med ham og bad sammen. En aften blev han klar over, at han måtte tage imod Jesus som sin frelser, ellers ville han gå fortabt. Den aften startede et helt nyt kapitel for Hans. I dag er han en glad efterfølger af Jesus og kirkens lydmand.

Børnelejr på Kilden

Af Julie Hadberg Hansen, Osted

Deltager på lejren i 2005, 2006, 2007 og leder på lejren i 2010 og 2011

I uge 27 samledes 49 børn og 17 ledere på lejrstedet Kilden i Lyndby ved Roskilde. Her skulle traditionen tro løbes endnu en fed børnelejr af stablen. På trods af et generationsskifte i ledergruppen fungerede samarbejdet fuldstændigt optimalt, og også nye lejrchefer debuterede. Titlen blev delt mellem Martin Sørensen, erfarne leder gennem mange år, og Allan Møller, som debuterede på lejren sidste år. Den nye

titel levede de begge op til.

Da børnene ankom søndag eftermiddag, var der forventning fra både deltagere og ledere. Børnene blev hurtigt indlogeret på deres værelser, og lejren blev skudt i gang med aftensmad og lejraften, som den er, når den er bedst.

Det daglige program var i store træk at lægge ud med morgengymnastik, flaghejsning og morgenmad. Derefter var der rengøring i de vante grupper samt værelserengøring. Derefter var det tid til undervisning og aktivitet/snak om undervisningen i grupperne. Undervisningen i ugen handlede om spørgsmålet: *Hvad er du værd?*, hvor underviseren og lederne i grupperne forsøgte at understrege over for børnene, hvor betydningsfulde de var.

Så var det langt om længe blevet tid til en frokost! Eftermiddagen bød på slikbiks og diverse aktiviteter som krea, kanoer, badning, hoppeborg og sport. Den ene eftermiddag drog vi dog, som altid, til et friluftsbad et par kilometer fra lejren, hvor både børn og ledere med stor glæde sprang i vandet.

Det blev fredag, og børnene skulle atter hjem. Vi hørte fra dem, at de havde haft en fed uge. Jo, de savnede da mor og far lidt, men *gid at børnelejren ville vare i 100 år!* Med sådanne udtalelser fra de søde børn forstår man lige pludselig, hvorfor man bruger en uge af sin ferie på at være på lejr. Det er bare skønt at være på lejr på Kilden, og både deltagere og ledere nyder det og får meget ud af det. Jeg glæder mig i hvert fald allerede til at gense dem alle sammen til næste år.

Kort Nyt fra MBU

Af David Højgaard

Inpust

Den 4.-6. januar tager en del af MBU's ansatte og en lokal børne- og ungdomspræst fra Missionsforbundet til Kristiansand for at deltage i en netværkssamling med temaet *Discipelpuls*. Det er MBU's søsterorganisation i Norge, som arrangerer samlingen for børne- og ungdomspræster, og MBU sender danske børne- og ungdomsmedarbejdere derop for at opmuntre dem!

Jeremias

– ledertræning for de 17-22-årige

17 unge fra Jylland og Sjælland er i gang med et års ledertræning arrangeret af MBU's ungdomsråd. Første samling fandt sted i Saralystkirken i Århus den 30/9-2/10. Ledergruppen bag kurset er Anders Juel Nielsen (Amager), Sine Christiansen (Århus), Andreas Lindholm (Frederiksværk) og Camilla Bonde-Pedersen (Vanløse).

Er du leder, forældre eller blot interesseret, og vil du følge MBU's arbejde nærmere – så tilmeld dig nyhedsbrev på www.mbu.dk. Her kan du også se kalenderen og følge med i de nationale arrangementer for børn, spejdere, teenagere og unge.